

Fitxer 05

El president

Té la paraula, en aquests moments, el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

(Pausa.)

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo volia començar també amb unes paraules de reconeixement pel president Pujol. Lamentablement no les podrà sentir perquè s'ha absentat de l'hemicicle en aquests moments; unes paraules de reconeixement que no són noves d'ara, fa anys ja que les vaig escriure, en el sentit de constatar com ha estat una persona capaç d'inspirar confiança al llarg de molts anys en sectors socials molt amplis i diversos, com ha estat capaç de donar una imatge de normalitat, de formar part amb naturalitat del paisatge, com ha tirat endavant el seu discurs polític amb un estil popular, capaç d'incorporar emocions i transmetre-les, amb un llenguatge entenedor, senzill, directe. Potser ha estat al llarg de vint-i-tres anys l'únic diputat que conscientment no ha parlat per als diputats i diputades d'aquest hemicicle, sinó per a la gent que ho veu i ho escolta des de casa. Amb una memòria prodigiosa, amb uns coneixements notables sobre la quotidianitat d'aquí i de fora. Amb seguretat, amb confiança, amb serenor. A cops, també, amb cops de geni. Capaç de forjar un espai de complicitats amplíssimes i d'insinuar una confiança sobre temes, de vegades, no precisats i sí ambigus.

A ell devem en bona part la construcció d'un clima democràtic de convivència, la imatge d'una nació oberta, inquieta i cosmopolita. És, doncs, aquell Pujol... –que ara torna– a qui vull fer reconeixement com a activista contra la dictadura, com a home capaç de conservar la memòria històrica i una sensibilitat especial cap a determinats temes i persones. Aquell Pujol resistent, patriota, catalanista i demòcrata, artífex de l'impuls dels anys 80 i de la il·luminació col·lectiva de fa dues dècades.

Aquest és, mirant enrera, el panorama polític que hem tingut al nostre país durant més dues dècades.

Si mirem, però, el panorama polític que hi ha a casa nostra des del 16 de novembre fins ara –voldria remarcar que així ho han reflectit tots els mitjans de comunicació–, hi ha fonamentalment dues notícies que han capgirat, com un petit terratrèmol les aigües plàcides de l'oasi català: en primer lloc, els resultats d'Esquerra Republicana de Catalunya, i encara més que aquests resultats, la decisió d'Esquerra Republicana de Catalunya d'integrar-se i de donar suport a un tripartit de govern del catalanisme d'esquerres.

És aquest un panorama que ha generat preocupació, por i sorpresa en certs ambients, però també ha generat il·lusió, esperança, confiança, recuperació de l'interès per la política en d'altres. Mai com ara s'ha parlat tant de política des de la transició: a la feina, al bar, a l'ascensor, al replà de l'escala, sortint de l'església, de la lògia, del gimnàs, la política torna a formar part de la quotidianitat.

El nou mapa polític i institucional ha generat il·lusió a Catalunya, molta esperança al País Basc –com vaig poder constatar fa pocs dies–, preocupació a Espanya, i interès al món. Avui Catalunya té una realitat, un paisatge i un horitzó diferent perquè Esquerra Republicana ha volgut aquesta realitat, aquest paisatge i aquest horitzó. L'alternança en el govern és pròpia de tot sistema democràtic. Després dels uns vénen els altres.

Després de vint-i-quatre anys de catalanisme conservador, és hora de donar oportunitat al catalanisme d'esquerres. Vint-i-quatre anys són molts anys. Aquí i a tot arreu. I això ho entén tothom. De tant en tant, sobretot després de tant de temps, és bo obrir finestres i porticons, i permetre l'entrada d'aire nou en forma de gent nova i d'idees noves. Amb l'objectiu de voler el millor per a Catalunya hi ha i hi ha hagut dues tradicions dintre del catalanisme, un catalanisme que és el patriotisme dels catalans i les catalanes. La tradició de la Lliga –la conservadora–, la tradició d'esquerres, la d'Esquerra Republicana i d'altres grups de nom i de personatges diversos.

No són, doncs, la mateixa tradició perquè no hi ha un sol catalanisme, com no hi ha un sol patriotisme, com no hi ha una sola manera d'entendre el país. Nosaltres respectem i valorem Prat de la Riba i Puig i Cadafalch, però no és aquesta la tradició amb la qual ens identifiquem, i els referents que assumim com a propis. En la cadena política de la història nacional, hi ha una continuïtat certa, a cops quasi imperceptible però latent, és la continuïtat d'una idea de país i de societat, i la connexió amb una memòria i tota memòria té protagonistes i paraules.

És Valentí Almirall, és Roca i Farreres, és Rovira i Virgili, és Jaume Carner, és Salvador Seguí, Alomar, Campalans, Serra i Moret, Nin, Maurín, Jordi Arquer, Miquel Ferrer, Comorera, Macià, Companys, Emili Darder, Alexandre Jaume i el mateix Joan Fuster, i tants i tants altres que pertanyen a la nostra memòria.

Hem apel·lat a la història per reforçar el caràcter històric d'aquest pacte i afermarne la legitimitat, la catalanitat i el caràcter inequívocament democràtic. Com a mínim, tan legítim, tan català i tan democràtic com els acords, els pactes i les majories que hi ha hagut aquests darrers anys. Un govern tripartit del catalanisme d'esquerres que ha de permetre aplicar, sense ambigüitats polítiques, mesures socials avançades, defensar el territori, la llengua, el país, la cultura i la llibertat, amb la màxima dignitat. Ni Catalunya és un sol partit ni la Generalitat com a institució només pot ser governada per una sola força política. Catalunya és Convergència i Unió, Catalunya és el Partit del Socialistes de Catalunya, Catalunya és Esquerra Republicana de Catalunya, Catalunya és el Partit Popular, Catalunya és Iniciativa. Catalunya som tots, i Catalunya també són aquells que han votat altres sigles que no han obtingut representació en aquesta cambra, i Catalunya són també els que no han anat a votar. No parlo, doncs, de la Catalunya nacionalista ni de la Catalunya socialista. Parlo de la Catalunya nacional, la que inclou, integra i incorpora tothom

que vulgui formar part d'aquest país, lliurement, al marge dels seus orígens, amb independència del lloc de naixement, dels cognoms o de la llengua que es parli a casa. Una nació la fa la gent, un país són les persones, i no hi ha nació sense història, però tampoc sense voluntat, sense projecte de futur, de futur compartit per tots els seus membres. Una nació és avui més que mai un espai de complicitat, d'emocions i d'interessos.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, no hem volgut que el nostre país, potser com Euskadi, potser com Irlanda del Nord, potser com el Quebec, s'instal·li en una mena d'empat infinit entre els que es diuen nacionalistes i els que no ni que ningú pugui arribar a pensar que Catalunya només la poden governar els catalans d'origen, els autòctons, i, d'aquests, tan sols els nacionalistes. Catalunya és de tots, dels uns i dels altres, dels catalanistes i dels que no en són, de les dretes i de les esquerres. Com durant aquest quart de segle darrer, hi haurà catalanisme al govern i catalanisme a l'oposició, de signe ideològic diferent, però catalanisme al capdavant.

Nosaltres hem fet una aposta estratègica, de futur i en clau de país. No se'ns pot condemnar abans de començar a caminar. És al final del camí d'aquests quatre anys que ara iniciem quan es podrà emetre un veredict. Hem pres una decisió amb valentia, amb convenciment, amb honestedat i l'assumim amb el cap ben alt. Ho hem fet pensant en un model de país concret de cara al futur, en una construcció nacional que faci més fàcil la incorporació plena de nousmembres al país. La Catalunya d'avui és més rica en idees i més democràtica, perquè és també més plural. La Catalunya d'avui ha deixat enrere vint-i-cinc anys de bipartidisme i ha obert la porta a un futur més divers, més variat, amb un sistema de partits molt més equilibrat que no pas abans.

El catalanisme d'esquerres va governar aquest país en una època tan apassionant com convulsa, tan il·lusionadora com tràgica, i en poc temps. Ara té el dret i té l'oportunitat de fer-ho amb normalitat democràtica i ningú no pot qüestionar-ne la legitimitat, menys encara amb una majoria àmplia de setantaquatre escons. El govern

que surti d'aquesta majoria té la gran responsabilitat de conduir amb encert un procés de construcció nacional integrador, en un país que sempre s'està construint i reconstruint, d'afavorir la plenitud de la cultura i la creativitat, modernitzar el país en tots els camps, reforçar l'estat del benestar i preservar un espai català de drets i llibertats en uns moments on a Espanya la reacció i l'autoritarisme es van imposant cada cop més. I això exigeix nous instruments polítics i financers, és a dir, un nou Estatut i un nou sistema de finançament. L'un i l'altre no poden ser l'Estatut o el sistema de finançament d'un partit o d'un altre –no ho seran–, han de ser l'Estatut de Catalunya i el finançament de Catalunya, i seran més de Catalunya, d'aquella Catalunya nacional a què abans apel·lava, com més de tots acabin sent, com més catalans i catalanes els facin seus i com més participació social els assumeixin com a propis.

A diferència de la legislatura anterior, que començava amb un acord i una majoria per a no reformar l'Estatut, aquesta comença amb un acord i amb una majoria que indiquen tot el contrari: un nou estatut i un finançament millor en l'horitzó polític immediat.

Catalunya farà el seu Estatut, el nostre Estatut, i parlarà a través dels seus agents vius i representatius, de tot el cos social, econòmic, cultural, empresarial, acadèmic d'aquest país, dels seus experts, dels seus ajuntaments i d'aquest Parlament, però, si a Madrid es tanquen les portes a la voluntat de Catalunya, aleshores, com diu literalment el text signat per les forces d'aquest tripartit d'esquerres catalanistes, la ciutadania catalana serà cridada a pronunciar-se, mitjançant el procediment de consulta general que s'estimi més adient en aquella circumstància, sobre la seva adhesió al text estatutari aprovat pel Parlament. En tot cas, el govern i les forces polítiques incorporades a l'acord nacional emprendran totes les iniciatives jurisdiccionals, legislatives i polítiques que condueixin a fer respectar la voluntat expressada pel Parlament de Catalunya.

El text és clar, i estic convençut que en serà també la fermesa del govern català i de totes les forces catalanistes en defensa dels interessos polítics, econòmics i culturals

del nostre poble. I en serà, començant per l'educació, com a prioritat bàsica del nou govern i centre de tota l'estratègia de futur, amb un pacte nacional per a l'educació i una llei catalana d'educació per aconseguir tornar, retornar, el prestigi social a la professió d'ensenyant, recuperar la confiança del conjunt de la comunitat educativa a través d'una oferta educativa pública i de qualitat, situant un nivell de despesa educativa a l'alçada d'Europa en els propers anys, millorant la formació professional, ampliant les places d'escola bressol, reforçant l'ensenyament d'idiomes, començant pel català, el castellà i l'anglès.

Guanyar la batalla de la modernitat vol dir guanyar la batalla de les noves tecnologies, la batalla de la societat del coneixement. La igualtat d'oportunitats per a accedir a l'ús d'Internet i a les tecnologies de la comunicació ha de ser una realitat en acabar aquesta legislatura amb la construcció de la xarxa troncal de fibra òptica que permeti a tot el territori l'arribada de la banda ampla. És tan important això en clau de futur com disposar d'un sistema universitari català competitiu i de qualitat, més ben finançat que ara, capaç de formar els recursos humans de qualificació elevada que ens calen i atractiu per a activitats econòmiques capdavanteres i d'alt valor afegit. Un esforç que haurà de fer-se també en l'àmbit de la recerca i de la innovació, avui molt lluny de la mitjana d'inversió europea.

L'acord que vostè, senyor Maragall, el senyor Saura i jo mateix vam signar diumenge obre de bat a bat les portes a la creació i a la innovació cultural per a la projecció exterior de la nostra cultura, una de les aportacions més valuoses que la nació catalana pot fer al patrimoni de la humanitat. Per això caldrà millorar el pressupost del Departament de Cultura i hi ajudarà també la creació del Consell de Cultura i de les Arts, afavorint la música creada i produïda al país, les arts escèniques, plàstiques i visuals i la cultura tradicional i popular, tot consolidant el lideratge peninsular en l'àmbit editorial.

La prioritització de l'ús social del català haurà d'anar fent-se efectiva en tots els àmbits, per part del nou govern, de manera que aquest haurà d'adoptar mesures d'acció positiva, entre les quals les referents a les compres i a la contractació pública de la

mateixa Generalitat. La llengua catalana no pot esperar quatre anys més. Dignitat, doncs, per la llengua, patrimoni comú, compartit, nacional, per tots els que viuen i treballen al nostre país, tant se val el seu origen.

I al costat dels projectes de futur la reivindicació del passat, la fi de la vergonya que significa que seixanta-quatre anys després d'haver-se acabat la Guerra Civil encara continuïn a Salamanca els papers de la Catalunya republicana incautats per les tropes franquistes. Aquest no és un objectiu de partit, és un objectiu nacional.

Hauran de ser objectiu de govern per als propers quatre anys, també, noves polítiques d'ordenació territorial que facin possible un país més modern, més equilibrat, més endreçat, que procedeixin a la regionalització interior del país amb la revisió del Pla territorial general de Catalunya i l'aprovació de la totalitat de plans territorials parcials encara pendents.

Una Catalunya així, senyor candidat a president de la Generalitat, vostè sap molt bé que és incompatible amb el Pla hidrològic nacional i amb el transvasament de l'Ebre. Aquest és el nostre compromís amb la gent de les Terres de l'Ebre, és a dir, amb Catalunya, i el defensarem des del govern amb convicció i amb fermesa.

Jo voldria, senyor Maragall, que fos vostè mateix qui verbalitzés solemnement aquest compromís en nom de tots nosaltres. Per al progrés econòmic de Catalunya és fonamental impulsar el paper de l'Euram, l'euro-regió de l'arc mediterrani, un territori sobre una base cultural comuna, amb un pes clar d'empreses petites i mitjanes, amb gran neguit exportador, valors emprenedors i capacitat exportadora. En aquest cas, el dèficit d'infraestructures és un ròssec per al nostre desenvolupament en l'àmbit ferroviari de comunicació en el corredor litoral en particular, i també pel que fa al paper menor, provincià, infravalorat, a què es condemnen els nostres aeroports. Reforçar la internacionalització de les empreses catalanes haurà de ser un altre objectiu del govern, del tot compatible amb assegurar, mantenir, millorar i reforçar el mercat espanyol. Però altres mercats s'hauran d'explorar i obrir al Mediterrani, a l'Europa central i de l'est, en els països que formaran part de la Unió Europea properament, o bé que en són candidats.

Un espai de gran acord econòmic i social haurà de fer possible reduir la sinistralitat laboral, traspasar el fons i les competències de formació contínua, establir, com reclamen des de fa temps ja les principals organitzacions sindicals, Catalunya com a marc de negociació col·lectiva, amb un salari mínim de referència en tots els convenis col·lectius d'àmbit català, i fer confluïr la taxa d'activitat femenina i juvenil amb les taxes d'activitat europees.

D'acord amb la llei que, impulsada per Esquerra Republicana, va aprovar aquest Parlament, l'anomenada «lleï del retorn», haurem de facilitar la recuperació de mà d'obra de descendents de catalans, emigrants i exiliats i recuperar, també, l'emigració d'alta qualitat tecnològica, l'emigració universitària, i, naturalment, potenciar la xarxa d'oficines de contractació en origen, que ja ha estat posada en funcionament pel Govern de la Generalitat sortint.

Deia que aquest era un espai econòmic molt basat en l'activitat econòmica d'empreses petites i mitjanes. Ara, caldrà, també, incentivar la creació de microempreses i petites empreses introduint la fórmula dels microcrèdits en la política de suport a aquestes iniciatives així com l'elaboració d'un estatut del treballador autònom. Cal que aquesta empresa petita i mitjana, on treballa tanta i tanta gent del nostre país, tingui accés, també, a les diferents licitacions d'obra pública, de compra de material i de prestació de serveis a què habitualment dóna lloc la Generalitat.

Haurem de triar entre quin model de futur preparem pels dies que vindran. Catalunya no pot competir, no pot aspirar a competir a ser un país de mà d'obra barata, perquè Catalunya no és Bulgària ni Romania. Catalunya ha de continuar la seva tradició industrial, ha de continuar la seva vocació industrial de cara al futur, potenciant els sectors industrials presents a Catalunya de sempre i que avui són capdavanters i punters. Catalunya haurà, doncs, de fer compatible el que és un país industrial amb una societat, també, de serveis, on el lleure, la cultura, el turisme són econòmicament importants.

Tenim un model comercial propi, un model comercial nacional, molt basat en trama urbana; un model comercial que dóna origen a una especificitat en aquest terreny

distinta d'altres llocs de l'Estat espanyol. Per això, com consta en el nostre pacte de govern, avançarem cap a la creació d'un consorci de dinamització comercial de Catalunya amb participació dels agents municipals, les cambres de comerç i les principals associacions d'aquest ram. Evidentment que, com ja ve de l'etapa anterior, suport al manteniment de les grans superfícies i a un marc

Fitxer 07

horari d'obertures de setanta-dues hores setmanals i vuit festius anuals. És a dir, defensarem les competències de la Generalitat en matèria de comerç interior i, per tant, d'oposició a la normativa d'horaris impulsada pel Govern del Partit Popular.

Parlava, fa uns instants, de la importància econòmica del turisme, un turisme que nosaltres voldrem reforçar des de la perspectiva de l'economia de la identitat, reforçar en aquells elements identitaris del nostre país –la cultura, la història, la gastronomia, el paisatge– que són avui una font important d'atracció econòmica, començant per reforçar la marca «Catalunya».

Tenim com a país, a més a més, altres reptes; els reptes de saber que hi ha un sector de la nostra activitat econòmica, menor quant al pes econòmic, però molt significatiu, que és el sector de la pagesia, el sector de la pesca. És aquests sectors que hem de saber valorar i atorgar-los la funció de gestors del paisatge amb..., pensant en la possibilitat d'establir contractes que permetin que el Govern de Catalunya reconegui aquesta pagesia catalana, la seva funció de gestió del paisatge, la seva funció de creadors de productes de qualitat, d'aliments segurs, i alhora que la Generalitat tingui present que són part inseparable del model de país que volem construir.

A qui més convé tenir una Catalunya territorialment equilibrada, a qui més beneficia que la Catalunya d'interior, la Catalunya rural, la Catalunya de muntanya disposi d'un nivell de benestar fonamental bàsic i que es pugui assegurar la continuïtat de vida econòmica és precisament als catalans i a les catalanes que viuen a l'àrea metropolitana, a les grans ciutats del nostre país. Per això serà fonamental la

consolidació de l'explotació agrària tradicional i el suport, el creixement del sector pesquer.

Per un tripartit, basat en formacions polítiques d'esquerres, és lògic que la política social tingui un capítol important entre les seves actuacions preferents. Un govern haurà de ser, senyor Maragall, aquest, que es fonamenti en la igualtat d'oportunitats de les persones i en un país que asseguri un nivell de benestar per al conjunt dels seus ciutadans i ciutadanes, no importa el punt del territori on finalment acabin vivint. Per això voldria destacar, del conjunt de mesures aprovades en el document que vam signar fa poques hores, aquesta carta dels drets socials de Catalunya. Una carta que és la porta oberta a una sèrie de mesures de govern que forçosament hauran de beneficiar el conjunt de la societat catalana, garantint ajuts –un cop, en el seu moment, es va aprovar en la legislatura anterior una llei de família, garantint ajuts econòmics a aquelles famílies que tinguin infants a càrrec i també persones grans dependents–, fent una aposta clara a favor d'aquells sectors pensionistes del nostre país que cobren pensions de misèria, per tant haurem d'impulsar en el primer any de legislatura una llei de complement de les pensions. Si fora d'aquí agrada, molt bé; si fora d'aquí no agrada, que s'hi posin fulles, però serà la llei que el nou Govern tirarà endavant amb tota convicció, perquè la solidaritat ben entesa comença per l'entorn que tenim més proper i més immediat, i avui, a Catalunya, hi ha persones que viuen per sota del llindar de la pobresa, en total un 15% de famílies pobres, segons un estudi recent.

Caldrà pensar, doncs, en una política que millori l'atenció als drets dels infants, que millori l'atenció a les persones amb discapacitat, que adopti plans de xoc contra la pobresa i l'exclusió social, capaç de redefinir la renda mínima d'inserció, i de pensar en una cosa que ja tenim aquí mateix al cap del carrer: una actuació d'urgència per fer front al que pot ser les conseqüències negatives, un cop s'acabi la moratòria de la LAU.

Els joves, avui, a Catalunya, molts d'ells tenen davant seu un futur incert i de desorientació professional. Una política adequada de beques i d'ajudes per part del

Govern hauria de fixar-se també com a objectiu un increment espectacular de la taxa d'escolarització postobligatòria en els joves del nostre país.

No cal dir que un tema que continua sent un tema prioritari és, òbviament, totes les polítiques d'atenció a la salut, totes les polítiques sanitàries, amb una sanitat molt més propera a les persones, però amb una sanitat sobre la qual pesen de manera específica els ròssecs d'un finançament pèssim. Un finançament que no permet l'atenció adequada ni al conjunt del territori ni tampoc a les persones amb problemes sanitaris diversos; per tant, una sanitat molt més pensada per a la promoció de la salut i per a la prevenció, sabent, d'altra banda, que aquí tenim una realitat de moltes persones desplaçades de la resta de l'Estat que vénen aquí a rebre atenció sanitària, de moltes persones procedents de fora de l'Europa comunitària, i també una piràmide d'edat que requereix, en el cas català, una atenció superior a la que hi ha hagut fins ara.

Un dels elements que ha canviat absolutament el nostre panorama i el nostre paisatge demogràfic és el panorama i el paisatge demogràfic de la nova immigració extracomunitària. Catalunya representa, aproximadament, escassament el 16% del total de la població de l'Estat, i recull, en canvi, prop del 25% de la immigració de tot l'Estat. És a Catalunya, doncs, a qui hauria de correspondre dir-hi la seva, amb paraula definitiva, en l'ordenació dels processos migratoris, adoptant un pla integral d'acollida per a aquesta nova immigració, amb mesures d'acollida que permetin fer més fàcil la vida i el treball amb dignitat a la gent que vingui de fora, i això implica tenir coneixements bàsics de la realitat de Catalunya a tots els nivells: a nivell de la normativa laboral, a nivell de la normativa social, de la normativa legal, sabent que a Catalunya homes i dones tenim els mateixos drets i deures democràtics i que, per tant, no forma part de la nostra cultura de valors la discriminació de gènere, sinó tot el contrari, i tenint també, òbviament, nocions de llengua i de cultura, i acompanyar-ho tot plegat dels recursos que facin falta per fer front a això, a aquesta realitat que fa que nosaltres concebem la immigració no com una amenaça, sinó com una gran oportunitat i una gran esperança, si disposem dels recursos i de les polítiques adequades per tractar aquesta realitat de forma convenient.

Això implica també adoptar polítiques transversals de gènere per eradicar la violència de gènere en un altre col·lectiu tan concret com és el món de les dones, amb un projecte de llei de prevenció, actuació i eradicació d'aquesta violència. I també, per primera vegada, adoptar un pla que afecti el conjunt de l'obra de govern de la Generalitat perquè faci impossible la discriminació de les persones homosexuals en una Catalunya plenament democràtica, d'igualtat d'oportunitats, com nosaltres volem.

En fi, senyor Maragall, el futur govern de la Generalitat té ja, per desgràcia, abans de néixer, tota l'hostilitat i tota la bel·ligerància de l'Espanya més reaccionària –jo diria que no només d'Espanya. Tant de bo que hi trobéssim veus de comprensió, de respecte i de mans esteses, de gent demòcrata i no autoritària, però és aquí, a Catalunya, on hem de trobar el suport de la gent i la complicitat política. Hem passat dies difícils al llarg de la nostra història com a poble. Ens en sortirem, perquè ens en volem sortir, i ho farem amb la il·lusió d'escriure per al nostre poble pàgines de més llibertat, de més benestar, de més civisme i de més cultura, i ho farem, com sempre ho hem fet, per Catalunya, és a dir per la seva gent.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Puig? *(Pausa. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)* El senyor Puig em demana la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president. Disculpi, també és la primera vegada que intervenc com a portaveu del Grup Parlamentari. Apelo a l'article 66.1 del Reglament que atorga la possibilitat que, en qualsevol moment, un diputat pugui demanar al president l'observança del Reglament. I li demano la seva atenció al voltant de l'article 119.1, i la seva interpretació sobre el fet que aquest article, en el debat d'investidura, estableix que és el candidat qui presentarà el programa de govern. En aquest sentit, li demano en primer lloc si s'està complint aquest article i aquest precepte, i si és així...,

o si no és així, si és que la presentació del programa per part d'un altre grup dóna peu que els altres grups, en aquest cas de l'oposició, puguin també obrir torn de rèplica per tal de poder debatre aquest programa que en la seva exposició inicial el candidat no va presentar.

(La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)

El president

Senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Des del Grup Popular considerem que la Mesa s'hauria de pronunciar respecte a l'obediència al Reglament pel que fa a l'ordenació d'aquest debat. Tot i amb tot, vull recordar, senyor president, que el Grup Popular va plantejar aquesta qüestió a la Junta de Portaveus, i que ho va haver de plantejar en solitari, i ho va plantejar per tres vegades seguides a la presidència. Per tant, senyor president, atès que en aquell moment el Grup Popular no va ser atès, demanem en aquest moment a la Mesa que prengui en consideració l'observança del Reglament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Si m'ho permeten, l'objecte del debat d'investidura és la formació d'un nou govern, no el diàleg amb un govern en funcions, passades o futures. El debat persegueix atorgar la confiança de la cambra a un candidat –a un candidat– i no avaluar l'actuació o l'acció política del Govern sortint. Es tracta, per tant, d'un debat entre el candidat i els representants dels grups parlamentaris amb l'objectiu d'investir un president, i no, hi insisteixo, d'un diàleg amb el Govern en funcions. En altres debats que tenen una regulació específica, com és la moció de censura, es preveu expressament que el govern podrà parlar tantes vegades com ho demanarà. D'aquesta forma es palesa que la regulació genèrica d'ordenació dels debats a l'article 64.5 del Reglament del Parlament de Catalunya, no s'aplica a aquells debats que, com el

d'investidura, tenen una regulació específica en el Reglament del Parlament de Catalunya. Per tant, senyores i senyors diputats, aquesta presidència, que és qui té la potestat d'ordenar el debat, entén que el ritme que s'està seguint és l'adequat i el correcte i, per tant, que la intervenció és entre el candidat a la presidència i els diversos grups parlamentaris. No obstant això, si algun grup parlamentari entén que ha de fer una intervenció per al·lusions, per contradiccions, tal com marquen els articles 65.1 i 67.3 del Reglament, aquesta presidència, evidentment, entendrà-i així ho vaig dir a la Junta de Portaveus- i serà magnànima en la seva interpretació, però altra cosa difícilment en aquests moments es pot plantejar.

El senyor Puig té la paraula, i després la senyora Nadal.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Disculpi, segurament la meva condició encara com a conseller en funcions i portaveu en funcions del Govern ha donat peu a una interpretació errònia. Jo m'expressava com a portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb la interpretació literal de l'article 119 del Reglament, que especifica clarament que serà el candidat qui presentarà el programa de govern. I la meva pregunta és: atès que no ha estat el candidat qui ha exposat el programa de govern, sinó un altre grup parlamentari, en aquest debat, s'ha d'entendre que, al voltant del programa de govern presentat ara extemporàniament, s'obrirà un altre torn per part dels altres grups parlamentaris, no per al·lusions ni com a intervenció del Govern -no per al·lusions ni per intervenció de cap membre del Govern-, sinó per debatre el que s'ha posat, ara sí, sobre la discussió del Parlament, que és el programa.

El president

Senyora Nadal?

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. És exactament el debat que va plantejar el Partit Popular a la darrera Junta de Portaveus. Però en qualsevol cas, senyor president, si

aquesta és la seva decisió, dintre de la capacitat reglamentària d'ordenar els debats, el que demanàriem des del Grup Popular és que hi hagués una resolució motivada de la Mesa, eh?, que no només fos una ordenació, perquè no es tracta d'ordenar el debat, sinó que es tracta d'una interpretació de l'article 119 del Reglament, i en aquest sentit demanàriem una resolució motivada de la Mesa, senyor president.

(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)

El president

Senyor Nadal?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Si ens atenem als antecedents de tots els altres debats d'investidura que s'han produït en aquesta cambra, el grau de concreció programàtica d'aquests anteriors debats ha variat segons les èpoques i els temps, les prioritats i les urgències de qui s'estava sotmetent a la investidura. Hi ha hagut debats molt programàtics en el concret, hi ha hagut debats molt poc programàtics en el concret i molt ideològics i molt doctrinals en els objectius generals d'allò que pretenia la majoria de Govern en aquell moment. I ara la facultat del candidat de presentar el seu programa de govern va ser exercida ahir i la continua exercint avui...

Fitxer 8

En la defensa dels seus torns, que són de rèplica a qui el contradia i de col·laboració d'aquells qui són des d'ara mateix socis d'un nou govern, s'haurien d'adonar tots plegats, senyores diputades i senyors diputats, que assistim a una novetat, la novetat és que a partir d'ara hi ha tres grups parlamentaris que coincideixen en un programa de govern, que li donen el seu aval i el seu suport i que en les seves intervencions reblen el clau d'un programa de govern defensat suficientment, i molt bé, pel candidat en el seu discurs d'ahir i en les seves intervencions d'avui. *(Aplaudiments.)*

El president

Senyors, si us plau. Senyores diputades, senyors diputats, hauríem d'anar acabant aquest torn perquè si no s'allargarà extraordinàriament el debat. El senyor Huguet té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor president, per fer notar a la presidència que si el senyor Puig intervé com a portaveu del Grup de Convergència i Unió està ocupant l'escó de conseller en funcions. *(Remor de veus.)*

El president

Bé, dit, plantejat tot el que s'ha plantejat aquesta presidència es reitera –es reitera– en el que ja ha comentat. En qualsevol cas, senyora Nadal, el compromís d'aquesta presidència és, un cop que acabi la sessió del matí, reunir de manera extraordinària la Mesa del Parlament i avaluar si és possible una resolució motivada perquè en tinc els meus dubtes. En qualsevol cas, sí que hi haurà la petició, en farem la tramitació corresponent i si dóna lloc a una resolució motivada la farem, i sinó li ho comunicarem.

Per tant, senyor president, perdó... Per tant, tancat aquest punt, té la paraula el candidat per part de respondre la intervenció del portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyor president.

Contestant la intervenció del senyor Carod. En l'inici de la seva intervenció, el senyor Carod ha fet esment de quins eren i de quins són avui, avui encara, els referents ideològics del seu partit, que, efectivament, torna i torna amb força a la governació d'aquest país, després de molts i molts anys de no ser-hi, o bé de ser-hi en una posició francament subordinada. I ha dit en algun moment que Prat i Puig no eren

referents –Puig i Cadafalch– del seu corrent polític, i jo li hauria de dir que amb Puig i Cadafalch probablement coincidiríem, en el cas d'en Prat de la Riba potser no tant.

En tot cas, això, perquè vostès sàpiguen exactament o vagin sabent dels matisos que hi hauran, que hi seran, que els conrearem i que, a més, seran una mica la sal de la vida d'aquest Govern, de l'equip humà d'aquest Govern, de cares al futur.

Hi ha una frase de les que ha dit el senyor Carod que em sembla a mi enormement significativa: «No a l'empat infinit entre dues Catalunyaes que no s'entenen.» I crec entendre que en el mateix cor del resultat que s'ha produït, justament, la gent hi ha vist aquest com a punt fonamental. Hi ha una certa eufòria en aquest país, hi ha una certa..., en un segment molt important d'aquest país, no solament aquells que van votar les opcions d'esquerra, sinó jo crec que fins i tot més enllà, en el sentit que s'havia acabat un període en el qual, d'alguna forma, les prohibicions, els anatemes, les qualificacions desqualificadores –si em permeten la contradicció de l'expressió– s'havien acabat.

I em fa l'efecte que l'expressió de Josep-Lluís Carod-Rovira «no a l'empat infinit entre dues Catalunyaes que no s'entenen» és perfectament explicativa del que no volem. I, per tant, i, per negació, explicativa del que sí que passarà. No és qüestió d'empatar, no és qüestió de compensar, és qüestió d'unir.

Jo haig de dir que crec que Carod avui és una figura cabdal de la política catalana, i ho és no només, o no solament, o no sobretot pel 16% dels vots que ha obtingut, sinó per dos factors: un, per la seva recuperació de l'espai polític i històric d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb el vigor i la importància que havia tingut i que havia de tornar a tenir, i per la seva concepció del catalanisme, concepció radical del catalanisme que, tanmateix, no és radical en el menyspreu d'aquells que no ho són, sinó que considera que ciutadania catalana representa ni més ni menys que una possibilitat de viure en un país més sobirà en el sentit de més capaç de donar llibertat i dignitat en els seus ciutadans un per un.

Que en definitiva és això que ha de mesurar l'adequació entre país i ciutadans, entre la ciutat i els ciutadans, per dir-ho així, entre Catalunya i els catalans, i no tant la seva

nissaga, el seu origen, la seva ideologia, el seu fervor, les seves passions, les seves cançons més estimades, no? És un país i en això coincidim totalment amb Josep-Lluís Carod, és un país aquest que es farà gran en la mesura en què sàpiga fer dels seus ciutadans ciutadans orgullosos d'un país que els ha donat una dignitat que abans no tenien, i no només perquè participin d'un sentiment col·lectiu, que també, sinó perquè tinguin en la seva vida de cada dia, en la seva llibertat, en el seu habitatge, en el seu barri, en la seva escola, en la seva guarderia, en el tractament dels seus grans, una dignitat que abans no tenien i que saben que prové, o que tenen garantit pel fet que aquest país és el país on són.

M'ha demanat, en Carod, una..., el senyor Carod, una declaració formal respecte del Pla hidrològic nacional i el transvasament de l'Ebre, totalment d'acord. M'agradaria distingir, però.

Nosaltres a Catalunya sempre diem «no» al Pla hidrològic nacional, i ho posem a les banderes i sortim al carrer. Compte!, que amb això estem creant una petita complicació que no ens hauríem de crear. Hi ha molts punts de la geografia espanyola per als quals el Pla hidrològic nacional és l'assumpció finalment d'algunes de les seves reivindicacions: a Conca o a Extremadura, allà on sigui. I en aquests punts, de vegades, s'ha creat la impressió que nosaltres estàvem en contra d'aquelles fonts que s'havien de captar, o d'aquells desviaments de rius que s'havien de fer allà, de rius o de rieres. I, bé, nosaltres, que quedi clar: nosaltres estem en contra del transvasament de l'Ebre, perquè és..., en contra del transvasament de l'Ebre, perquè és agafar, i agafar malament –i jo diria que agafar pels pèls– una doctrina de Joaquim Costa de fa més de cent anys, la de l'Espanya humida i l'Espanya seca, que si aleshores tenia sentit, ara no en té cap. Ara la base està en el pagament dels costos efectius de cada un..., de cada una de les utilitzacions de l'aigua i, per tant, en la moderació dels seus usos i en la millor organització del que hi ha, no pas a fer grans obres faraòniques, que algunes es van fer i ara s'estan tirant enrere perquè la cultura de l'aigua que està dominant, no només al'Ebre, no només a Catalunya, sinó arreu del món, és una en la qual els transvasaments d'energia i de recursos, en general, es tendeixen a minimitzar, perquè se sap, cada cop més, que el cost de traspasar, de

transvasar, de transportar, acaba sent més car que el benefici de tenir les coses allà on es volen tenir, quan hi han altres maneres de tenir-ho.

Per tant, solemnement, no hi haurà transvasament de l'Ebre mentre nosaltres siguem a la presidència de la Generalitat, no hi serà. I no hi serà perquè és una política antiquada, errònia, que no conté les mínimes garanties, no ja des del punt de vista ecològic, sinó des del punt de vista econòmic i social.

Sobre l'euroregió vull dir-li al senyor Carod, perquè estigui absolutament tranquil. He participat, he conegut, conec, he seguit de prop totes i cada una de les iniciatives que s'han anat formulant en el sentit d'una potenciació de les relacions transpirenàiques i d'una potenciació, també, de les relacions amb els països de parla catalana. I crec que nosaltres estem en condicions, avui, de formular, amb molta més modèstia però amb tanta més eficàcia en el terreny econòmic; en el terreny social; potser no en el terreny de la identitat –no ens posem més problemes en aquest tema dels que ja hi ha, no?–; en el terreny econòmic; en el terreny cultural, per descomptat; en el terreny de la llengua –per descomptat, amb gran rigor, però també, també, amb gran compte–; en el terreny de les infraestructures; en el terreny de les comunicacions, per anar a construir aquesta regió de la qual nosaltres no hem de dir que volem ser el centre i el factor nuclear, perquè si volem dir-ho així en un món de geometria variable, en un món en què totes les xarxes estan connectades i en què, per tant, algunes de les regions amb les quals estarem treballant, com és el cas de l'Aragó, tindran la seva euroregió, en la qual hi haurà l'Aquitània i hi haurà Navarra, probablement, i potser el País Basc. Que els ho hem d'impedir? Els hem de dir: «No, no, no aneu en aquella euroregió, veniu a la nostra.» No. Nosaltres diem que nosaltres formem part d'una euroregió, i si ho fem molt bé segurament els nostres llaços amb la resta de les regions seran més forts que altrament, però no hem de substituir el mapa d'Europa, de les fronteres estatals per un mapa d'Europa de les fronteres regionals, igualment definitòries d'unes identitats, d'uns... No, nosaltres hem de saber congriar l'interès comú dels quinze, setze, disset milions de persones amb els quals podem crear els mercats, podem crear els fluxos de mercaderies i de serveis que faran de Catalunya, efectivament, el país que volem que sigui.

Si no aconseguim això, si no aconseguim aquest mínim de complicitats, aquesta corona territorial, senyor Carod, que vostè assenyalava, evidentment Catalunya no serà el que hauria volgut ser. Catalunya no serà el que pot ser, el que ha volgut sempre ser, si no és capaç d'arrossegat els seus amics, els seus veïns a compartir estratègies en tots els terrenys, també, i sobretot, en el terreny de les comunicacions.

Això no treu que de tant en tant hi pugui haver algú –i em compto entre ells– que tingui una sortida sentimental respecte a aquestes qüestions i que davant d'un retrat de Jaume I pugui dir, amb representants de València, del Rosselló, de Midi-Pyrénées, fins i tot, o de l'Aragó i de les Illes, doncs, aquest és el nostre rei, com ha passat en més d'una ocasió. I seguirà passant. Ara, vol dir això que nosaltres pretenem un retorn enrere a la història i al record? No, no, no, el nostre projecte és un projecte del segle XXI, és un projecte de futur i futurista, quasi diria, que es basa en internet, que es basa en les comunicacions, que es basa en l'alta velocitat, que es basa en l'aviació, això..., que es basa en les universitats, per descomptat, i en la seva completesa, i és per aquí que anirem. Senyor Carod, em penso que amb això dono satisfacció a la seva preocupació sobre aquest punt.

Senyor Carod, crec que hem de dir clarament que la recuperació o coincidència en un sol govern dels tres corrents, o dels tres corrents de l'esquerra ens permet avui de fer el que Macià Companys haurien volgut fer i no van poder fer en unes circumstàncies i en un entorn, a nivell internacional, que era absolutament prohibitiu.

Penso que aquesta és, efectivament, la nostra responsabilitat. I voldria afegir en les seves propostes una que es refereix, potser, a la necessitat de convocar, encara que vostè no s'hi ha referit immediatament, de constituir immediatament la taula..., però ha parlat dels temes econòmics i socials del nostre programa, l'elaboració d'un nou acord econòmic i social per a Catalunya amb les organitzacions sindicals i empresarials més representatives.

Jo crec que això ha de promoure un gran acord nacional amb els representants del món econòmic i social per tal d'establir els grans objectius estratègics en el terreny

econòmic i social, i que potser això faltava en la seva exposició i m'apresso, doncs, a afegir-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Maragall. Té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, no discutirem sobre Prat de la Riba, jo no he dit pas que no fos un referent nostre sinó que no era la tradició primera en la qual ens reconeixíem. També hi ha molts aspectes positius sobre Puig i Cadafalch que, òbviament, també assumim com a propis, però, amb sinceritat, si tots els problemes del nou govern han de ser un debat sobre Prat de la Riba, vol dir que, sincerament, comencem bé. En canvi, sí que tinc un punt de discrepància fonamental i és quan vostè ens atorga el 16% del vot en aquestes eleccions; ja em perdonarà però hem tret el 16,5, (*rialles*) i ja es farà càrec que mig punt amunt i mig punt avall potser hauria pogut modificar alguns panorames.

La veritat és que quan aquest matí sentia, venint cap aquí des de Tarragona com cada dia, alguna emissora de ràdio pensava, sincerament –alguna emissora de ràdio amb seu a la Puerta del Sol, és a dir, amb seu a la capital del Manzanares, pensava fins a quin punt estic convençut que en uns dies d'hostilitat irracional contra Catalunya i el seu nou govern, molts compatriotes nostres de sectors populars, d'origen no català estic convençut

Fitxer 9

que anirem reforçant la seva condició de catalans i catalanes i la seva voluntat de pertinença a un país que els garantirà uns nivells de benestar superiors als que potser han tingut fins ara.

No vull provocar cap tipus de problema reglamentari en la continuïtat d'aquest debat, no explicaré cap dels aspectes del pacte de govern que vam signar diumenge; simplement, em limitaré a anunciar-li algun dels aspectes que nosaltres valorem més positivament d'aquest acord de govern signat i que estem convençuts que convertirà en realitat el pròxim govern de Catalunya.

Per tant, no faig exactament –i menys encara des de la meva condició d'independentista i republicà– la carta als reis amb el que diré ara, sinó l'anunci a l'horitzó d'alguns aspectes que volem remarcar, que per nosaltres són importants pensant en clau de futur, com és l'elaboració d'un pla estratègic d'internacionalització de l'empresa catalana que prioritzi l'àrea mediterrània i els països de l'Europa de l'Est; un pla integral de formació professional que coordini el sistema reglat i no reglat; l'impuls a l'estatut del treballador autònom i el reconeixement legal de la producció artesanal; la reserva d'una part de la licitació de l'obra pública i la compra de béns i serveis per a les Pimes i l'economia social, com passa ja en altres llocs, en altres països de l'entorn democràtic; el lideratge des del nou govern de les polítiques transversals de dones, dotant-les de pressupost amb una visió de gènere; un pla efectiu d'igualtat d'oportunitats i un pla contra la violència de gènere contra les dones; l'adopció d'una carta d'acollida cap a les persones nouvingudes a Catalunya; la voluntat de reforma del Codi de família i la Llei d'unions estables de parella, per tal de posar fi a la discriminació de les persones homosexuals en aquest àmbit; el desenvolupament d'un nou model sanitari que prioritzi la promoció de la salut i la prevenció de la malaltia; la creació de l'agència catalana de l'energia; la possibilitat d'establir un cànon sobre la incineració; l'oposició del govern al transvasament de l'Ebre i el Roine; la llei de la biodiversitat; la immersió a l'ESO; l'oficina única de matriculació, per millorar les condicions de l'ensenyament; la llei catalana de l'audiovisual; la creació del consell de cultura i de les arts; el desplegament dels Mossos d'Esquadra de manera més accelerada a les zones més urgents en la

degradació de la seguretat; la garantia d'una ràtio de 4,5 policies per cada mil habitants; la creació de l'agència catalana contra el frau, i la modificació, per reforçar-la, de la Sindicatura de Comptes.

Jo estic convençut, senyor candidat a la presidència de la Generalitat, que el nou Govern que vostè haurà de presidir no serà en aquesta etapa nova que començarem un govern revengista ni un govern que vulgui passar comptes al passat. Volem que sigui un govern per construir Catalunya, la Catalunya del futur, sobre unes bases noves, un govern que potenciï grans acords nacionals i que reconegui i consideri el paper i la funció de tots els grups de l'oposició, i, alhora que reclamem això, reclamem també el dret que ens deixin fer. El futur govern de Catalunya té tot el dret del món a reclamar quatre anys per endavant, una oportunitat per governar aquest país democràticament, com l'ha tinguda qui ha governat els vint-i-tres anys que ens precedeixen, amb il·lusió, amb ganes i amb tota la voluntat de fer el millor per Catalunya.

És per això, senyor candidat, que li anuncio que tindrà el vot favorable dels vint-i-tres

p